

Sygn. akt VI U 572/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 23 grudnia 2015 r., znak: (...)

w sprawie: T. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu T. G. prawo do emerytury od dnia (...),
- 2) stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VIU 572/16

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu T. G. prawa do emerytury z uwagi na to, że zdaniem organu nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, że w okresie od 1 października 1976 roku do 31 sierpnia 1993 roku pracował przy impregnacji drewna, i że to była stała praca w pełnym wymiarze czasu pracy oraz powołał świadków na okoliczność wykonywanych czynności. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny. Ubezpieczony T. G., urodzony (...), złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury 30 listopada 2015 roku. Łącznie wykazał staż pracy w ilości 28 lat. Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W okresie od 3 maja 1976 roku do 9 marca 1996 roku ubezpieczony był zatrudniony w Lidze Ochrony (...), w zarządzie głównym, ale swoją pracę świadczył w Zakładzie w S.. Był zatrudniony w charakterze pomocnika cieśli, ale faktycznie w spornym okresie, czyli od 1 października 1976 roku do 31 sierpnia '93 roku ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował przy impregnacji drewna metodą ręczną. Pracował na zewnątrz budynku. Jego praca polegała na umieszczaniu elementów drewnianych

w kadzi, w której znajdował się stosowny środek, czyli impregnat. Ubezpieczony pracował w takich warunkach codziennie, w każdej porze roku, niezależnie od warunków atmosferycznych. W świadectwie pracy ubezpieczonego, obejmującym cały okres zatrudnienia, wskazano, że pracował na stanowisku pomocnika cieśli. Ubezpieczony wyjaśnił w toku postępowania, że różnie określano stanowiska pracy. Nie było to zgodne z faktycznie wykonywaną pracą. W świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 27 maja 1996 roku wskazano, że od 1 października '76 do 31 sierpnia '93, ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowisku impregnat drewna metodą ręczną, wymienionym w wykazie A dziale VI, pozycja 5 wykazu stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego '83 roku, w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Razem z ubezpieczonym pracowali świadkowie: J. L., jako magazynier, E. P., jako stolarz i T. P., jako kierowca i jako palacz. Ten stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, które uzyskał z archiwum L. P., w postaci kart wynagrodzeń, świadectwa pracy i świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Na podstawie zeznań świadków J. L., E. P., T. P. i zeznań samego ubezpieczonego. Zeznania świadków i zeznania ubezpieczonego, Sąd uznał za wiarygodne. Świadkowie na bieżąco obserwowali prace ubezpieczonego. Zeznania świadków zgodne są z zeznaniami samego ubezpieczonego. Nie ma żadnych podstaw, żeby te zeznania zakwestionować, bowiem świadkowie nie mieli żadnego interesu, aby zeznawać w sposób korzystny dla ubezpieczonego, a współpracowali z nim w spornych okresach czasu w Lidze Ochrony (...) w Zakładzie w S.. W ocenie Sądu Okręgowego nie budzi więc wątpliwości, że ubezpieczony w spornym okresie od 1 października '76 do 31 sierpnia '93, czyli przez okres ponad 15 lat, pracując w Zakładzie w S., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o których mowa w dziale VI, pozycja 5 załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego '83 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd dokonał oceny tego zebranego w sprawie materiału dowodowego. W świetle przepisów Ustawy o emeryturach i rentach z FUS, stosownie do treści artykułu 184 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w artykule 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, dla mężczyzn to jest wiek 65 lat, okres zatrudnienia w szczególnych warunkach 15 lat i okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w artykule 27. W ustępie 2 artykułu 184 stanowi się, że emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie tych środków na dochody budżetu państwa. Zgodnie z artykułem 32 Ustawy emerytalnej w związku z paragrafem 3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku, prawo do emerytury może nabyć mężczyzna, jeżeli spełnia przesłanki: ukończył 60 lat, posiada co najmniej 25-letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z paragrafem 2 ustęp 1 tego Rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w Rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, a okres pracy, o którym mowa w ustępie 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w stosownym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 4 listopada 2008 roku w sprawie III AUa 3113/08, opublikowanym w systemie informacji prawnym..., prawnej LEX numer 552003 stwierdził, iż świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wydane pracownikowi przez pracodawcę, stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w artykule 32 ustęp 2 Ustawy emerytalnej. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował, któreś ze stanowisk wymienionych w załącznikach 1 lub 2 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego '83 roku. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego zezwalają też Sądowi na przeprowadzenie takiego postępowania, poprzez przesłuchanie świadków. Wynika to wprost z artykułu 473 Kodeksu postępowania cywilnego. W judykaturze Sądu Najwyższego podkreślono, że przewidziane w artykule 32 i 184 Ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w niższym niż określony w artykule 27 Ustawy wieku emerytalnym jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania, i praca taka świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni, ale prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w artykule 27 Ustawy, a zatem

regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Prace w szczególnych warunkach, w których wykonywaniu uprawnia do niższego wieku emerytalnego, to między innymi wymienione w dziale VI załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego '83 roku, w punkcie 5 tego działu VI, impregnowanie drewna metodą dyfuzyjną i ręczną oraz wybielanie wikliny. Sąd Okręgowy na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego stwierdził, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w spornym okresie prace wymienione w tym punkcie 6 działu VI Rozporządzenia..., załącznika A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego '83 roku. W związku z tym, skoro okres ten przekracza okres 15 lat, spełnił ubezpieczony warunek uzyskania prawa do emerytury, oczywiście po ukończeniu stosownego wieku. I dlatego Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu T. G. prawo do emerytury od momentu ukończenia stosownego wieku, czyli od (...) roku. Natomiast w punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o braku odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy emerytalnej, bo świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie było kompletne, nie do końca właściwie określało pracę ubezpieczonego, rodzaj pracy. Ponadto była dysharmonia między treścią świadectwa pracy w szczególnych warunkach a treścią świadectwa pracy i to wszystko powodowało, że konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego, którego ZUS nie mógł przeprowadzić. Dlatego Sąd nie znalazł podstaw do obarczenia organu rentowego odpowiedzialnością za zbyt późne wydanie decyzji, co oznacza, że nie będzie Pan mógł domagać się odsetek od organu rentowego. To wszystko.